

ÁGH ISTVÁN

Rokokó*(a hetvenéves Gyulai Líviusznak)*

Múzsá! s múzsáknak szerelme
 Kotyogós butélia!
 Jer, hogy viduljon az elme,
 S a virgonc fantázia,
 Töltsd be lelkem spiritusszal,
 Hadd zendítsem Líviusznak
 Szóló költeményemet!

Elregélni hetven évet
 Eposz sem lenne elég,
 Mennyi öröm, annyi méreg,
 Míg az ember műve kész,
 Ha most minden teremtménye
 Ünnepelni visszatérne,
 Belepnék az udvarát!

Hát ti is, kik önfeledten
 Vártok a keretben itt,
 Oly litográf jelenetben,
 Mít a mester képre vitt,
 Uccu! a Bezsilla Nándor
 Uccába, kis karavánom,
 Még a várkastély is ám!

S kupresszből font és cirokból
 Metszett tornyok, sátorok
 Masíroznak, míg a hintó
 Nyög, a féder nyikorog,
 A vaskakas szélirányban
 Mutat oda, hol a háza
 Az 50-es numerus.

A madame rohantában
 Piperézvén csinosul,
 Arcát púder skatulyában
 Nézi pudli-fogaton,
 S in directum arra tartva
 Hol a mester sarkig tartja
 Nyitva rácsos kapuját.

Itthon van-e, aki minket
 Hockedliján megtsinált?
 Kérdezi, s nagy complimenttel
 Három vivátot kiált,
 Nem maradhatok le én sem,
 Éljen! zengem, s költeményem
 Eltökélten folytatom.

Gyulai Líviusz: Sellő (linómetszet)